

Vrchní soud
v Praze

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hodouška a soudců JUDr. Martina Zelenky a JUDr. Jaroslavy Maternové ve veřejném zasedání konaném dne 24. března 2015 odvolání obžalovaného [REDACTED], nar. [REDACTED], a krajského státního zástupce v Hradci Králové proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 8. 2014 č. j. 6 T 3/2014 – 1574 a rozhodl **t a k t o:**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. se z podnětu odvolání obžalovaného [REDACTED] napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š u j e.**

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. se **z n o v u r o z h o d u j e** tak, že obžalovaný

[REDACTED]
nar. [REDACTED] ve [REDACTED] okres [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED] okres [REDACTED] t. č. ve výkonu trestu odnětí
svobody,

j e v i n e n , ž e

dne [REDACTED] 2013 v blíže nezjištěné době od 12,00 hodin nejpozději do 15,30 hodin, na dosud nezjištěném místě Pardubického kraje či kraje Vysočina, s motivem vyplývajícím z jeho poruchy sexuální preference v podobě sadismu, úmyslně usmrtil poškozenou [REDACTED] nar. [REDACTED] vůči které užil krátce

po sobě, bez možnosti určit jejich pořadí, brutální násilí formou dušení, tupého násilí a působení ostrého bodně – řezného předmětu, a způsobil jí tak vážná poranění hlavy, krku, hrudníku a břicha, a to údery do hlavy vysoké intenzity dosud nezjištěným předmětem či kopy do hlavy či údery hlavou o pevnou podložku způsobil poškozené nitrolební poranění – masivní prokrvácení měkkých pokrývek lebních, krvácení pod tvrdou plenu mozkovou a pod měkké pleny mozkové a otok mozku, dále jí nezjištěným nožem s maximální délkou čepele cca 10 cm a maximální šíří čepele cca 2,5 cm způsobil tři bodně – řezná poranění hrudníku, břicha a zad, která nezasáhla žádný životně důležitý orgán, nicméně všechna tato zranění byla život ohrožující zejména v podobě možného krvácení či infekce v dutině hrudní a břišní či v podobě pneumotoraxu, dále poškozené uvázal kolem krku nejprve pruh zelené textilie a poté elektrický kabel a jejich pevným utažením došlo k zneprůchodnění dýchacích cest a ke smrti poškozené [REDAKCE] uškrcením s možným podílem rdoušení, tedy smáčkutí krku poškozené rukou či rukama, následně tělo poškozené převezl osobním motorovým vozidlem tovární značky Renault [REDAKCE] stříbrné barvy, RZ [REDAKCE] na lesní cestu mezi obcemi [REDAKCE] a [REDAKCE] vlevo cca 400 metrů od silnice č. [REDAKCE] ve směru z obce [REDAKCE] na obec [REDAKCE] okres [REDAKCE] [REDAKCE], kde její tělo vhodil do příkopu podél lesní cesty a přikryl je textiliemi a větvemi, a kde bylo tělo poškozené [REDAKCE] dne [REDAKCE] 2013 kolem 8. hodiny ranní nalezeno bez známek života,

t e d y jiného úmyslně usmrtil a spáchal takový čin zvlášť surovým způsobem

č í m ž   s p á c h a l

zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. i) tr. zákoníku

a   o d s u z u j e   s e

podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 54 odst. 2 tr. zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání **třiceti (30) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), 4 tr. zákoníku se obžalovanému **u k l á d á** ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE]

[REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], částku [REDAKCE] Kč, [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE] částku [REDAKCE] Kč (oba zastupovaní pěstounem [REDAKCE])

██████ nar. ██████ bytem ██████
 poškozenému ██████ nar. ██████ bytem ██████
 částku 240.000,-Kč, poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně ČR,
 Drahojlova 1404/4, Praha 9, částku 4.247,-Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškození ██████ nar. ██████
 bytem ██████, ██████ nar. ██████ bytem ██████
 (oba zastupovaní pěstounem ██████
 nar. ██████ bytem ██████
 nar. ██████ bytem ██████, odkazují se
 zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání krajského státního zástupce **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byl obžalovaný ██████ uznán vinným zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. i) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění krajského soudu dopustil v podstatě zcela obdobně, jako je uvedeno ve výroku tohoto aktuálního rozhodnutí vrchního soudu, s tou výjimkou, že krajský soud dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil činu po předchozím uvážení, spočívajícím v přípravě minimálně elektrického kabelu, stahovací plastové pásky a nože.

Za uvedený trestný čin uložil krajský soud obžalovanému podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 54 odst. 1, 3 písm. a), b) tr. zákoníku výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. Pro výkon trestu jej podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále mu podle § 99 odst. 2 písm. a), 4 tr. zákoníku uložil ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní.

O náhradě škody rozhodl tak, že poškozeným ██████ a ██████ přiznal každému částku ██████ Kč, a poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně ČR částku 4.247,-Kč. Se zbytky nároku odkázal fyzické osoby na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku podal odvolání obžalovaný i krajský státní zástupce. Obě odvolání jsou podána v zákonné lhůtě. Krajský státní zástupce podává odvolání v neprospěch obžalovaného, ale pouze do výroku o ochranném opatření v tom smyslu, že místo ochranného léčení měla být podle jeho názoru uložena zabezpečovací detence. To odůvodňuje poměrně obšírně, zejména však (svým) názorem, že nelze očekávat, že by uložené ochranné léčení vedlo k dostatečné

ochraně společnosti (viz odkaz na ustanovení § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku). Připomíná, že otázka uložení ochranného léčení či zabezpečovací detence je plně v kompetenci soudu, a názory znalců jsou jedním ze všech rozhodných důkazů a podkladů pro řešení této právní otázky, byť jsou jejich názory často zásadní. Státní zástupce navrhuje napadený rozsudek zrušit ve výroku o ochranném léčení a obžalovanému místo toho uložit zabezpečovací detenci ve smyslu § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Odvolání obžalovaného je písemně vypracováno jednak jím samým, jednak jeho obhájcem. Lze uvést, že v mnoha bodech jde o odvolání totožná. Podstatou je samozřejmě (s ohledem na celý předchozí způsob obhajoby obžalovaného) tvrzení, že se obžalovaný zažalované trestné činnosti nedopustil, a do značné míry je opakována obhajoba vysvětleními, které již obžalovaný v rámci předcházejícího řízení proti usvědčujícím důkazům použil. Jsou tak zde námitky (doprovázené zpravidla návrhem na provedení „revizních“ důkazů) jednak proti znaleckému posudku z odvětví psychiatrie a psychologie, kdy obžalovaný popírá, že by trpěl sadismem, a poukazuje přitom i na předcházející znalecké posudky z oboru duševpytných věd, které tuto poruchu u něj nikdy neshledaly. Dále, že měl s poškozenou ten den dobrovolný pohlavní styk, a proto nebyl důvod jí „za dvě hodiny“ poté zavraždit ze stejného důvodu, tedy za účelem ukojení sexuálního pudu. Je navrhováno vypracovat revizní posudek.

Stejně tak je navrhováno vypracování revizního odborného vyjádření ohledně analýzy dat z mobilního telefonu obžalovaného. Obžalovaný trvá na tom, že svědkyni [REDACTED] posílal dne [REDACTED] 2013 sms zprávu v 16,02 hodin, což bylo zaměřeno, pak je ještě dle obžalovaného potvrzeno, že od svědkyně dostal zprávu v 16,28 hodin, a v 16,30 již byli na procházce. Tím také dokumentuje, že nemohl být v 15, 31 hodin ve [REDACTED] v automobilu zn. Renault [REDACTED] který používala poškozená (majitelem byl svědek [REDACTED]), neboť taková situace by časově nebyla možná. Připomíná, že i svědkyně [REDACTED] potvrzuje ve své výpovědi, že byli na procházce již v 16.30 hodin a dodává k tomu, že každý rok dne [REDACTED] je v 17,30 hodin venku již tma, a svědkyně [REDACTED] uvedla, že za tmy ven nechodila, bylo prý šero, což odpovídá tomu, že bylo 16,30 hodin.

Ohledně pachových stop poukazuje na to, že skutečný pachatel mohl použít jeho oblečení na spáchání vraždy, čímž by došlo k přenosu jeho pachu, a věci pak opět ponechat v automobilu.

Pokud jde o krevní stopu na botě obžalovaného, je v obou odvoláních požadováno, aby bylo provedeno nové zkoumání s tím, že obžalovaný ošetřoval poškozené prst [REDACTED] a v tom případě by se tento desinfekční přípravek měl v krvi poškozené nacházet. Zároveň však je uvedeno, že obžalovaný

inkriminované boty nemá, neboť i když podepsal, že mu jsou (mimo dalších věcí) vráceny, tak mu ve skutečnosti předány nebyly.

Je rovněž navrhován k podání svědeckví pan [REDACTED] dnes již [REDACTED] svědkyně [REDACTED], k potvrzení existence vztahů mezi obžalovaným a uvedenou svědkyní.

V odvolání je poukazováno i na tu skutečnost, že nebyla zjištěna shoda mezi zeminou v místě nálezů těla poškozené a zeminy na podrážce bot obžalovaného.

Sám obžalovaný se pak, kromě shora uvedeného, soustřeďuje na prezentování myšlenky, že jde v jeho případě o komplot policie proti němu, zmanipulované důkazy, jakož i to, že když se ze začátku nepřiznal, tak byl policisty zbit. Uvádí v těchto souvislostech okolnosti svého zadržení, domovní prohlídku, která byla dle obžalovaného nedbalá, a to z toho důvodu, že policisté věděli, že v bytě, který obýval obžalovaný, žádné relevantní stopy nenaleznou.

Dále uvádí, že nebylo pátráno po původu stahovacích násků, že je pozoruhodné, že vozidlo Renault [REDACTED] zachytila ve [REDACTED] pouze jedna kamera, a vyjadřuje se k výpovědím několika svědků, u kterých skutečnosti, týkající se event. nepříznivého výkladu vůči své osobě, zpochybňuje. Navrhuje také dále vyslechnout vyšetřovatele případu.

Závěrem je navrhováno, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný obžaloby zproštěn, nebo aby věc byla vrácena Krajskému soudu v Hradci Králové k novému projednání a rozhodnutí.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v zásadě v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým závěrům – až na změny, provedené soudem odvolacím, jak bude následně uvedeno. Na

odůvodnění napadeného rozsudku lze proto z velké části odkázat, byť byl zrušen v celém rozsahu a odvolací soud rozhodl znovu sám.

Vrchní soud považuje především za nutné ventilovat, že i on je na základě důkazního materiálu, který ještě doplnil několika listinami, přesvědčen, že to jednoznačně byl obžalovaný, který poškozenou usmrtil. Protože je však jeho vina prokazována především důkazy nepřímými, a obžalovaný měl poměrně velké množství námitek, vrchní soud skutečně ve značné části odkazuje na skutková zjištění soudu prvního stupně, a bude reagovat stran odvolání obžalovaného pouze na uplatněné námitky – což je ovšem v podstatě neměnná obhajoba obžalovaného.

Poněkud nověji uplatněná obhajoba obžalovaného o tom, že jde o policejní komplot, nemá naději na úspěch, neboť ve věci jsou některá nepochybná fakta, která policie prostě připravit a „vyrobit“ nemohla. Jsou to zejména okolnosti samotného nálezu poškozené, nálezu jejích osobních dokladů, fakt, kdo vozidlo užíval nejenom před smrtí poškozené, ale i po její smrti, a to kontinuálně. Již samotné okolnosti stran dispozice vozidla zn. Renault [REDACTED] v době od [REDACTED] do [REDACTED] 2013 (které policie naprosto nemohla ovlivnit), paradoxně např. právě s výpovědí obžalovaného tímto směrem dávají velice zřetelně tušit, že pachatelem bude nejspíše obžalovaný – a to pouze na základě v podstatě těchto dvou okolností. K tomu samozřejmě přistupují další důkazy. Ohledně údajného bití obžalovaného nebylo nic takového zjištěno, navíc obžalovaný se nikdy nedoznal, a to ani při počátečním tzv. vytěžení, kdy nikoliv, že by nevypovídal, ale uváděl v podstatě to, co následně při své řádné výpovědi obviněného.

Vzhledem k tomu, že se obžalovaný stále urputněji hájí časovou nemožností spáchat vraždu, tj. být údajně zachycen dne [REDACTED] 2013 v 15,31 hodin při jízdě vozidlem Renault [REDACTED] ve [REDACTED] (tato skutečnost je nepochybná – tj. jízda stříbrným Renaultem [REDACTED] v uvedený čas na daném místě), když stejného dne v 16,02 hodin posílal sms svědkyni [REDACTED] aby ta mu podle jeho tvrzení v 16,28 odpovídala, že půjdou do parku, a kolem 16, 30 hodin tam již byli, tedy je zřejmé, že vraždu spáchat nemohl, lze k tomu uvést následující.

Přehled telekomunikačního provozu telefonu obžalovaného (č. [REDACTED]) je dle obžalovaného zmanipulován tak, aby to vyhovovalo úmyslům policie. Tato skutečnost je však zcela nepravdivá. Ve spise se nalézají několik přehledů telekomunikačního provozu ohledně stejných dat, kdy někde jsou data uspořádána „správně“, někde však nejsou uvedena tak, jak šla přesně za sebou, a to zejména v těch částech, kde je zachycen i samotný text sms zpráv. Tuto skutečnost vysvětlil u hlavního líčení znalec [REDACTED] tak (nyní použije

vrchní soud pouze velice stručnou, ale dostatečnou argumentaci), že jestliže jsou v těchto případech u data a času zprávy (zejména např. na č. l. 704 – 706 spisu) uvedena písmena GMT, pak je nutné pro dané časové období k času tam uvedenému připočítat jednu hodinu, aby byl vyznačen na našem území v té době platný zimní čas. Naopak, jestliže jsou u data a času zprávy uvedena písmena a číslice GMT+1, pak jde o reálný zimní čas v té době platný na území ČR. Tyto skutečnosti lze ovlivňovat nastavením telefonu samotným uživatelem.

V daném případě šlo především o to, jak je uvedeno i v odvolání obžalovaného, že dle svého vyjádření měl svědkyni [REDACTED] posílat sms v 16,02,40 hodin – viz č. l. 705 spisu dole. U této zprávy jsou však uvedena pouze písmena GMT, takže s ohledem na shora uvedené je k uvedenému času nutné připočítat jednu hodinu. Ve skutečnosti se tak jednalo o 17,02,40 hodin. Obžalovaný se však i dále ve svých argumentech mýlí, že od svědkyně dostal zprávu v 16,28 hodin, že jdou do parku, a následně tedy jeho tvrzení, že v 16,30 hodin se již procházeli v parku.

Jak je totiž ze stejného přehledu zřejmé (č. l. 705 dole), svědkyně [REDACTED] na zprávu od obžalovaného odpovídá (pod formou GMT+1) v 17,06,49 hodin sdělením, že půjdou za chvíli ven, že dají vědět. Návaznost na předchozí sms obžalovaného je zřejmá. Následně, také pod formou GMT+1, a to v 17,28,31 hodin (viz č. l. 706 spisu nahoře) zasílá obžalovanému sdělení, že jdou do parku okolo [REDACTED]

Správnost vysvětlení časového posunu [REDACTED] lze však dokumentovat i na jiných místech, a to faktickým obsahem a průběhem korespondence. Obžalovaný měl se svědkyní [REDACTED] korespondenci sms i dne [REDACTED] a dne [REDACTED] ráno. Např. dne [REDACTED] pod formou GMT jí zasílá v 08,50,54 hodin (ve skutečnosti tedy v 09,50,54 hodin) sms mimo jiné ve znění, že se dohadují kvůli hloupostem a kazí si tak něco moc hezkého (č. l. 704 předposlední zpráva). Evidentní reakcí svědkyně [REDACTED] je následná sms pod formou GMT+1 (č. l. 705, čtvrtá zpráva od shora) v 10,03,58 hodin, kde mimo jiné píše, že obžalovaný má pravdu (text je doslova „máš pravdu“), že si to hloupostmi kazí. Navíc je tato sms zakončena větou, že jde o pokus o ranní škádlení.

Na tuto sms odpovídá obžalovaný pod formou GMT (č. l. 704 dole) v 09,13,34 hodin!! (ve skutečnosti tak v 10,13,34 hodin), mimo jiné, že „ani na škádlení nemyslí“!!!

Je tak zřejmé, že je krajně nepravděpodobné, aby obžalovaný zasílal svědkyni sms v 8,50,54 hodin, a odpověď mu přišla v 10,03,58 hodin, a již vůbec není možné, aby na zprávu odeslanou svědkyní v 10,03,58 hodin, se

zmínkou o pokusu o škádlení, odpovídal v 09,13,34 hodin, tedy cca půl hodiny předtím, než mu svědkyně zprávu, na kterou odpovídal, odeslala.

Rovněž tvrzení obžalovaného, že mu časové údaje odsouhlasila ve své výpovědi svědkyně [REDAKCE], je značně nepřesné. Pouze v přípravném řízení tato svědkyně uvedla mimo jiné, že se jí obžalovaný ozval po čtvrté hodině. Obsahově pak ovšem uváděla vše, co dle přehledu telekomunikačního provozu odpovídá časovému průběhu o hodinu později. U hlavního líčení, po předestření jednotlivých časů uvedla, že to tak mohlo být. Ohledně světelných podmínek venkovního prostředí uvedla, že určitě vycházely s [REDAKCE] za světla, potkaly obžalovaného (byť nelze popřít, že se předtím s obžalovaným dohodli). Z dalšího obsahu telekomunikačního provozu je zřejmé, že společně pak byli venku necelou hodinu.

Ke shora uvedenému vrchní soud toliko jako svůj postřeh – s ohledem na časové období, kdy proběhla veřejná zasedání o odvolání (nejprve dne 17. 2., následně dne 24. 3.) může ujistit obžalovaného, že se velice mylí (pokud jde o omyl), že každého [REDAKCE] je v 17,30 hodin již tma. Okolo 17. hodiny je vždy zcela jasné denní světlo, a v podstatě stejné světelné podmínky jsou v 17,30 hodin. Lze to tvrdit s jistotou, neboť stejná situace je již několik více dnů před datem [REDAKCE].

To je však již jen poznámka na okraj (byť i světelnými podmínkami se obžalovaný stran časových údajů hájí), správnost časových údajů tak, jak vysvětlil znalec [REDAKCE], je tedy potvrzena nejenom jeho znaleckým vyjádřením, ale též faktickým obsahem jednotlivých zpráv, jak bylo shora uvedeno.

Z těchto samotných skutečností, částečně též dokonce i z výpovědi obžalovaného především vyplývá, že obžalovaný byl ve společnosti poškozené, a to i v tom směru, že se pohybovali zmíněným automobilem Renault [REDAKCE] cca od 11,45 hodin, následně byl pohyb automobilu zachycen ve [REDAKCE] v 15, 31 – 32 hodin, aby v 17,02,40 hodin již ze svého bydliště na ubytovně obžalovaný kontaktoval svědkyni [REDAKCE].

Byť je zjišťování skutkového stavu v této věci obtížné, zejména ohledně časových a místních údajů (které zná v tuto chvíli toliko obžalovaný), je dle dostupných důkazů evidentní, že pachatelem je obžalovaný, i když není známo místo usmrcení poškozené a ani doba, kdy byla usmrcena (tedy přesněji, než bylo stanoveno). Vrchní soud doplnil dokazování obstaráním si několika map se vzdálenostmi a dobou jízdy (ať automobilem či bicyklem) z portálu Mapy.cz, ohledně důležitých míst a časových údajů. Ohledně těchto důkazů vrchní soud konstatuje, že jde celkem o šest map, jejichž obsah je následující: dvě mapy

zachycují vzdálenost z [redacted] do obce [redacted] – v jednom případě je vzdálenost 80km, a čas jízdy 1,17 hodin, v druhém jde o vzdálenost 59 km, čas jízdy je však 1,29 hodin. Další mapa zachycuje event.. jízdu automobilem z [redacted] do [redacted] resp. do místa nálezu věcí (osobní doklady atd.) poškozené a činí cca 12 km, doba jízdy je v podstatě stejná – 12 minut.

Další mapa je z místa nálezu věcí poškozené – [redacted] do místa nálezu poškozené u obce [redacted]. Jde o vzdálenost 78 km, čas jízdy 1,14 hodin, přičemž z již uvedených map je zřejmé, že vzdálenost [redacted] – [redacted] činí cca 90km, čas jízdy cca 1,30 hodin.

Konečně s ohledem na výpověď svědkyně [redacted] která při výletu na bicyklu našla doklady poškozené u obce [redacted] jsou dle její výpovědi (zejména kdy vyrazili, a trasu, kterou jeli) vyhotoveny dvě mapy, z nichž vyplývá, že celková vzdálenost z [redacted] přes [redacted] a [redacted] do [redacted] resp. do místa nálezu věcí poškozené činí cca 14 – 15 km, celková doba jízdy na bicyklu cca 62 minut.

Shrnuto, jestliže svědkyně [redacted] uvádí, že vyjeli cca ve 13,30 hodin, pak je zřejmé, že na místo nálezu věcí poškozené došli cca ve 14,30 hodin.

Tento čas je velice důležitý, neboť sice přímo nesvědčí o tom, že poškozená v uvedenou dobu již nežila, ale bezpečně svědčí o tom, že již v tuto dobu jí bylo znemožněno držet a užívat své doklady a peněženku, tedy velice důležité věci, kterých by se sama dobrovolně rozhodně nezbavila, a již vůbec ne způsobem, jakým se stalo, tj. odhozením všech věcí mimo silnici. Přitom skutečně podle časových možností je místo nálezu věcí poškozené prvním místem, kde se obžalovaný s poškozenou museli nacházet, neboť kdyby první jízda byla na místo nálezu těla poškozené a vozidlo bylo zachyceno (nepochybná informace) v 15,31 hodin ve [redacted] nebylo by reálně možné, aby svědkyně [redacted] našla věci poškozené cca ve 14,30 hodin.

Takřka s jistotou tak lze usoudit, že poškozená již nejpozději ve 14,30 hodin nežila. Tento čas je pak již spíše teoretickým, nejzazším a spíše již nepravděpodobným, neboť svědkyně [redacted] mimo jiné prohlásila, že v době nálezu věcí poškozené se na místě žádná jiná (cizí) osoba nenacházela, ani se nevyskytoval žádný automobil. S ohledem na veškeré tyto (a další) důkazy, kdy není známo přesnější místo ani doba usmrcení poškozené, lze však bezpečně konstatovat, že obžalovaný je pachatelem – dopustil se zkrátka trestné činnosti v době, kdy se jí dopustit mohl. Na veškeré úkony, které stran zločinu učinil, měl čas cca od 12,00 hodin do cca 17,00 hodin, kdy však již byl doma. Jde tedy cca o 5 hodin, z nichž cca 3 hodiny vycházejí na jízdu, 2 hodiny na ostatní činnost obžalovaného, což lze vše jistě zcela bezpečně stihnout. Pouze jako

názornější příklad vrchní soud uvádí, že poškozená mohla být usmrcena např. kolem 13. hodiny, třeba i nedaleko nálezu jejích věcí, spoutána a zabalena do černé tkaniny, a odvezena na místo nálezu jejího těla. V každém případě však měl obžalovaný v uvedené době dostatečný časový prostor. Nakonec pak nelze opomenouti ani dobu od cca 20,28,48 hodin (viz č. 1. 706, pátá zpráva od shora) do doby cca 23,30,27 hodin (viz č. 1. 706, čtvrtá zpráva od spodu), kdy byl obžalovaný také „nezvěstný“, i když je pravdou, že do tohoto časového období zařazuje krádež [REDACTED]

Konečně je třeba si uvědomit, že obžalovaný si sám odporuje, jestliže uvádí, že z [REDACTED] přijel s poškozenou kolem 14,30 - 15. hodiny – v takovém případě by nemohl být předmětný automobil zn. Renault [REDACTED] identifikován stejného dne (tj. [REDACTED] 2013) ve [REDACTED] v 15,31 hodin, ať by v něm již seděl kdokoli. To vše samozřejmě již při vědomosti, že automobil užíval stále pouze obžalovaný.

Při uvědomění si shora uvedených důkazů je v podstatě již „završujícím“ důkazem skutečnost, že od automobilu zn. Renault [REDACTED] byl pouze jeden klíč, což zcela bezpečně potvrzuje svědek [REDACTED] s poměrně obšírným odůvodněním, skutečnost, že obžalovaný neměl zajistit opravu vozidla – viz opět podrobná výpověď svědka [REDACTED] v tomto smyslu, že auto opravu nepotřebovalo, a kdyby ano, řešil by to on sám přes známé, nikoliv přes poškozenou, a skutečnost, že obžalovaný po celou dobu automobil užíval, což v zásadě nepopírá ani on, resp. uvádí pouze teoretickou dobu, kdy by mohl automobil užívat někdo jiný – ale za existence druhého klíče. Tak tomu ovšem nebylo, kromě toho by se muselo jednat o dobu, kdy již „dávno“ byly nalezeny věci poškozené u [REDACTED], ač v tu dobu – dle obžalovaného, měla být poškozená ještě s ním.

Jestliže se ke shora uvedeným důkazům, které takřka již samy o sobě svědčí o vině obžalovaného, přidají zejména výsledky kriminalisticko – technických zkoumání, pak je vina obžalovaného potvrzena již jednoznačně. V poměrně velkém množství se jak v automobilu, tak ale na místě nálezu poškozené, jakož i na jejích nalezených věcech nacházejí zejména pachové stopy obžalovaného. Jistě že některé by bylo možno vysvětlit tím, že obžalovaný se v automobilu pohyboval, a s poškozenou se i fyzicky stýkal. Nicméně to, co vysvětlit nelze, jsou zejména pachové stopy obžalovaného na plastových poutacích páskách z obou rukou poškozené, 2x trasologické stopy ve sněhu vlevo od poškozené, které jednak druhově odpovídají obuvi obžalovaného, a individuálně odpovídají obžalovanému především pachové stopy z těchto uvedených stop. Dále nelze vysvětlit 3x pachové stopy obžalovaného na různých větvích, kterými byla poškozená přikryta. Vysvětlení obžalovaného, že v autě vozil své věci, takže se do nich pachatel mohl převléci, pak je opět sundat

a ponechat v autě, je prostě samo o sobě tak nesmyslné, že snad ani nemá významu se jím blíže zabývat. Musely by být mimo jiné vysvětleny pachové stopy obžalovaného na věcech poškozené a přítomnost těchto věcí na místě jejich nálezů, když v tu dobu měl dle své výpovědi být obžalovaný ještě s poškozenou, a doba, kdy měla být poškozená v moci onoho „tajemného“ pachatele, když s automobilem disponoval neustále obžalovaný. Svědci, kteří poškozenou znali, popírají možnost, že by poškozená svěčila obžalovanému svou peněženku, např. „aby něco zaplatil“.

Pokud obžalovaný (s ohledem na důležitost dále uvedené skutečnosti) uvedl v podstatě až v závěru řízení u soudu to, že boty, které vydal, mu nebyly vráceny, že „to“ sice podepsal, ale boty tam nebyly, pak je nutné konstatovat, že nic z toho, co obžalovaný ke „ztrátě bot“ uvádí, není spisově potvrzeno, právě naopak. Obžalovaný celkem vydal troje boty, přičemž na obuvi [redacted] vel. [redacted] byla zjištěna krev poškozené. Obžalovaný po celou dobu vysvětloval vznik této stopy ošetřováním zraněného prstu poškozené, avšak nikdy se nezmnínil o tom, že by požadoval další šetření, a že mu boty nebyly vráceny, a to ani do hlavního líčení dne 9. 7. 2014 na č. 1. 1421 spisu, kde jako důkazy byly čteny jak protokoly o vydání věcí, tak usnesení o jejich vrácení. Obžalovaný k těmto důkazům neměl žádné připomínky.

Přitom je od samého počátku zřejmé, že krev na svých botách vysvětluje ošetřováním prstu poškozené, aby věc věrohodně vysvětlil.

K této části obhajoby lze uvést, že obžalovaný má rozpory jednak ve svých výpovědích, kdy nejprve věc podává tak, že poškozená hodně krvácela přímo na místě, že šlo o palec, potom obhajobu mění, že mu o zranění říkala ona, a on ji pak ošetřoval, o jaký prst se jednalo, neví. Rozpory pak o způsobu údajného zranění prstu mají i svědci [redacted] a [redacted], kteří v tomto směru vypovídají každý jinak. Naopak svědci zjevně nezaupají, jednak již jmenovaní soudem prvního stupně, dále též osoby, které poškozenou viděly ještě dne [redacted] (např. též [redacted]), popírají, že by poškozená měla zraněný nějaký prst. Krajský soud tyto skutečnosti dostatečně podrobně rozebírá, a je zřejmé, že verze o zraněném prstu poškozené byla vytvořena pouze za účelem vysvětlení krve poškozené na botách obžalovaného. Zbývá dodat, jak trefně podotkl i krajský soud, že obžalovaný prostě přizpůsobuje svou obhajobu vývoji trestního stíhání, a po dalším, usvědčujícím důkazu, vždy „vymyslí“ verzi, která by alespoň částečně mohla určitou skutečnost vysvětlit. Tím se samozřejmě dostává do rozporu se svou předcházející obhajobou, a to až do naprostých absurdností.

Na závěr lze připomenout i výpověď svědka [redacted], bývalého [redacted] obžalovaného, kterému se obžalovaný v podstatě doznal. Vrchní soud podotýká, že rozhodně nejde o stěžejní důkaz o vině obžalovaného, neboť

takové výpovědi bere soud vždy s určitou rezervou, nicméně pokud tyto výpovědi působí věrohodně, což v případě svědka [REDAKCE] působí, pak je nutné je brát do úvahy.

Ze všech shora uvedených skutečností je odvolací soud přesvědčen, že zásadní rozhodnutí o tom, že obžalovaný je pachatelem zažalovaného zločinu, je správné. Vrchní soud se však nemohl dostatečně ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně v tom směru, že se obžalovaný dopustil zločinu po předchozím uvážení, které mělo spočívat v přípravě minimálně elektrického kabelu, stahovací plastové pásky a nože. To, že na věcech, které byly použity k usmrcení či znehybnění poškozené byly pachové stopy obžalovaného, samo o sobě o předchozím uvážení neříká nic, kromě toho, že samozřejmě tyto věci (látkové škrtidlo, černý kabel oddělený od nějakého elektrospotřebiče, a plastové pásky) obžalovaný použil.

Neznamená to však, že si je za účelem vraždy předtím opatřil. Původ zeleného látkového škrtidla je neznámý – nelze z něj jakkoli dovodit přípravu na čin. Černý škrťací kabel by i s ohledem na jeho stáří mohl pocházet od elektrické vrtačky, která se v kufru automobilu nacházela již předtím, jak potvrdil svědek [REDAKCE]. Je to ostatně dosti pravděpodobné, když následně vrtačka v automobilu nalezena nebyla (byla tam však ještě v době, kdy byl obžalovaný dne [REDAKCE] 2013 ve 22,50 hodin náhodně kontrolován hlídkou Policie ČR – z dostupné fotodokumentace není zřejmé, zda se na předmětné vrtačce nachází příslušný kabel). I tuto možnost je nutné mít za zcela reálnou, čímž by ovšem také neznamenala přípravu na čin, tedy předchozí uvážení. Pokud jde o černé plastové pásky, pak je skuteností, že o jejich existenci svědek [REDAKCE] nic neví. Je však třeba uvést, že tyto pásky samy o sobě nejsou vražedným nástrojem, mohly být v kufru automobilu delší dobu, což svědek [REDAKCE] nemohl vědět. Nelze proto také u nich bezpečně dovodit, že si je obstaral právě obžalovaný, a že si je obstaral za účelem usmrcení poškozené. Nakonec nelze ani vyloučit, že si je mohl obstarat následně, pro snadnější uskutečnění převozu poškozené.

Pokud jde o poslední argument stran předchozího uvážení, tedy použití nože, nelze přehlédnout, že i ten se před spácháním činu ve vozidle nacházel, následně již nikoli. Jeho použití tak nelze vyloučit, a tedy by také nešlo o nástroj, který si obžalovaný předem připravil. Vrchní soud se proto nedomnívá, že by se obžalovaný dopustil činu ať s rozmyslem, či po předchozím uvážení. Všechny (obžalovaným použité – o tom není sporu) nástroje a věci reálně mohly být v automobilu přítomny již předtím, než se obžalovaný rozhodl poškozenou usmrtit, přinejmenším je v tomto směru situace, kdy je třeba použít zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obviněného). Jde přitom o skutková zjištění, proto se o nich odvolací soud zmiňuje na tomto místě, byť samozřejmě mají bezprostřední návaznost na právní kvalifikaci.

Námítky obžalovaného stran znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie jsou nedůvodné. Znalecký posudek vypracovaly zkušené znalkyně, a to dokonce za použití metody, kterou sám obžalovaný paradoxně navrhol – totiž pozorováním a zkoumáním ve zdravotnickém zařízení. Jistě tak byla dána lepší možnost posoudit z psychiatrického a psychologického náhledu osobnost obžalovaného. Znalkyně se navíc seznámily s předcházejícími znaleckými posudky na osobu obžalovaného, i s činy, pro které byl odsouzen. Jestliže u obžalovaného shledaly (faktem je, že oproti předcházejícím posudkům), že mimo jiné trpí poruchou sexuální preference (dříve deviací), tj. sadismem, pak je zřejmé, že tak učinily právě po seznámení s bohatým spisovým materiálem k osobě obžalovaného, a mohly tak hodnotit jeho chování průběžně, jak se projevoval vlastně již po desítky let. Obžalovaný již od mladistvého věku se dopouštěl mimo jiné sexuálně motivovaných trestných činů různého stupně nebezpečnosti. Znalecký posudek poukazuje mimo jiné na to, že sexuální delikvence obžalovaného měla stále intenzivnější sexuálně agresivní a sadistický charakter, až do posledního pokusu vraždy rdoušením. Pokud měl nyní obžalovaný námítky k poslední uvedené formulaci, že znalkyně byla chybně informována nebo jí byl předložen jiný spis, pak je třeba uvést, že nic z toho se nezakládá na pravdě. Ve zmiňovaném případě (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 2. 2002 sp. zn. 7 T 2/2002) byl totiž původně obžalovaný stíhán pro pokus trestného činu vraždy podle § 219 tehdy účinného tr. zák. k překvalifikaci na trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. tehdy účinného došlo až rozhodnutím soudu.

Znalkyně tak (samozřejmě na rozdíl od předcházejících znalců) měly dosti komplexní přehled o postupném vývoji obžalovaného v řadě oblastí, sexuálně motivovanou trestnou činnost nevyjímaje. Svě závěry dostatečně odůvodnily i při konání hlavního líčení.

Ostatně skutečnosti, že nynější trestná činnost obžalovaného vyplývala z motivu poruchy jeho sexuální preference, napovídá i stav těla poškozené v době nálezu – jistý sexuální motiv je evidentní, poškozená byla obnažena na dolní části těla zcela, přičemž kalhotky měla staženy na jedné noze, stejně jako kalhoty, měla pouze jednu botu. Na horní části těla sice byla oblečena, ale tak, že všechno oblečení jí bylo vyhrnuto až ke krku, měla obnažený hrudník. Z ohledání a znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství jsou zřejmá i poranění, která by mohla pocházet od sexuálního násilí. Lze ještě jako vsuvku ke skutkovým zjištěním dodat, že v takovém stavu by poškozená zcela jistě jako běžný pasažér automobilu necestovala – z toho vyplývají další možné teorie, co vše a kde se vlastně událo, ale bez dalších důkazů je nadbytečné tímto směrem dále uvažovat.

Výše uvedená zjištění, znalecký posudek z odvětví psychiatrie a psychologie na obžalovaného, jeho předcházející odsouzení pro sexuálně motivované trestné jednání rozptylují veškeré pochybnosti o správnosti aktuálního znaleckého posudku, jak se jej snaží obžalovaný zpochybnit.

Otázka dobrovolnosti pohlavního styku poškozené s obžalovaným je tak krajně nejistá, při zjištění všech poranění poškozené, prokázaného pohlavního styku s obžalovaným, např. i v kombinaci s tím, že výpovědi svědků, jakož i obžalovaného o známosti poškozené s obžalovaným, resp. jejich vzájemného bližšího vztahu, jsou velice odlišné. Někteří svědci prezentují absolutní neznalost takového vztahu, někteří známost v trvání několika měsíců. Nelze však zcela bezpečně uzavřít, že by se v tomto případě jednalo o znásilnění, ale v každém případě je zacházení obžalovaného s poškozenou po sexuální stránce velice neobvyklé, a opět tak konvenující závěrům dušezpytných znaleckých posudků.

Skutečnost, že na podrážkách bot obžalovaného nebyla zjištěna zcela shodná zemina, jako z místa nálezu poškozené, neříká o nevině obžalovaného vůbec nic, protože obžalovaný se samozřejmě mezitím pohyboval po více místech.

Důkazy navrhované obžalovaným jsou zcela irelevantní. Ve velké části se k nim, resp. k nutnosti jejich provedení vrchní soud vyjádřil výše. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je dále naprosto zbytečné vyslýchat vyšetřovatele případu, není k tomu žádný důvod. Rovněž vyslýchat svědka [REDACTED] [REDACTED] svědkyně [REDACTED] k otázce poměru mezi obžalovaným a svědkyní [REDACTED] je zcela zbytečné, neboť o jistém jejich bližším vztahu není na základě spisového materiálu pochyb.

Stran právní kvalifikace tak vrchní soud uzavřel, že obžalovaný se jednáním, které je uvedeno ve výroku odvolacího rozhodnutí (jde pouze o dílčí změnu stran místa spáchání a vypuštění textu, týkajícího se spáchání vraždy po předchozím uvažení, když potřebné důkazy k tomu odvolací soud provedl), dopustil zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1,3 písm. i) tr. zákoníku. Třetí odstavec – tedy spáchání činu způsobem zvlášť surovým – shledává odvolací soud zcela odpovídajícím, obžalovaný při usmrcování poškozené střídal vražedné nástroje a způsoby usmrcení, v podstatě všechna závažnější zranění mohla vést ke smrti. Tyto skutečnosti výkladové verze a judikatura k trestnímu zákoníku jsou téměř vždy považovány za čin spáchaný zvlášť surovým způsobem.

Při úvaze o trestu se vrchní soud neztotožnil s názorem soudu prvního stupně, tedy na nutnosti a přiměřenosti uložení výjimečného trestu odnětí

svobody na doživotí. To však neznamená jakékoliv „pardonování“ obžalovaného, ale názor, že pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí nejsou splněny zákonné podmínky. Jak již správně citoval krajský soud zákonné podmínky pro možnost uložení výjimečného trestu ve smyslu § 54 tr. zákoníku. Lze tak zopakovat, že:

- 1) Výjimečným trestem se rozumí jednak trest odnětí svobody nad dvacet let až do třiceti let, jednak trest odnětí svobody na doživotí. Výjimečný trest může být uložen jen za trestný čin, u něhož to tento zákon (tj. trestní) ve zvláštní části dovoluje.
- 2) Trest odnětí svobody nad dvacet let až do třiceti let může soud uložit pouze tehdy, jestliže závažnost zvlášť závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena.
- 3) Trest odnětí svobody na doživotí může soud uložit pouze pachateli, který spáchal (mimo jiné) zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, a to za podmínek, že:
  - a) takový zvlášť závažný zločin je mimořádně závažný vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku, a
  - b) uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let.

Pokud jde o zcela základní formální podmínku pro uložení výjimečného trestu, a to obou jeho forem, ta je splněna – obžalovaný se dopustil zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, a za ten lze výjimečný trest uložit. Vrchní soud se však domnívá, že není splněna ani jedna podmínka § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Jde vlastně o tři alternativní podmínky.

První podmínkou je „zvlášť zavrženíhodný způsob provedení činu“. Zvlášť zavrženíhodný způsob provedení činu obsahuje zcela jistě i další okolnosti stojící mimo hledisko samotné surovosti a trýznivosti činu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1186/2014), proto se „pouze“ na surovost či trýznivost činu nelze odvolávat, neboť jde o samotné zákonné znaky ustanovení § 140 odst. 3 písm. i) tr. zákoníku. Jiné okolnosti „zvlášť zavrženíhodného způsobu provedení činu“, tedy okolnosti, které jej dále provázely, jakož i jednotlivé úkony obžalovaného, nejsou známy – tedy tak, aby naplňovaly daný termín. Nemohou proto být obžalovanému kladeny k tíži. Samotná kriminální minulost obžalovaného sice velmi zvyšuje závažnost činu, a má nepochybně vliv na výměru trestu, ale nemá nic společného se zavrženíhodným způsobem provedení činu.

Podmínka zvlášť zavrženíhodné pohnutky dle názoru vrchního soudu také dána není. Nelze ostatně s dostatečnou mírou jistoty hovořit o pohnutce obžalovaného (pohnutkou se rozumí ta skutečnost či okolnost, která pachatele pohne ke spáchání trestného činu), neboť ta známa není. Nemůže se tak ani tvrdit, že je zvlášť zavrženíhodná. Je jistě možné uvést, že pohnutka se s velkou mírou pravděpodobnosti týkala sexuálních vztahů poškozené a obžalovaného, a k tomu nelze nedodat, že stran sexuálních otázek měl obžalovaný plně zachovánu schopnost rozpoznat protiprávnost svého jednání, avšak jeho schopnost své jednání ovládat byla podstatně snížena právě v důsledku své sexuální deviace. Nelze tak vůbec takový stav brát jako zvlášť zavrženíhodnou pohnutku proto, že je obžalovaný sexuálně deviantní, ale přistupovat k této problematice právě naopak.

Poslední podmínkou § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku je zvlášť těžký a těžko napravitelný následek. Ten dle názoru vrchního soudu také dán není. Samozřejmě – byla způsobena smrt, tedy následek zvlášť těžký a rozhodně nenapravitelný. Ten je ovšem součástí i základní skutkové podstaty zločinu vraždy, a zpravidla každá oběť zločinu vraždy po sobě někoho zanechá. Uvedená podmínka je spojena obvykle s usmrcením většího počtu osob (byť i to je součástí kvalifikované skutkové podstaty), způsobení dalších nepříznivých následků atd. Jistě, že šlo o [REDAKCE] děti, z nichž však ne všechny žily s [REDAKCE] nejedná se zcela ve všech případech o děti, které by byly zcela zásadně odkázány na její péči. Vrchní soud tyto okolnosti nemínil zlehčovat, ale domnívá se, že nenaplnují podmínky pro uložení trestu na doživotí.

Ostatně i otázka splnění podmínek § 54 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku je poněkud diskutabilní, neboť obžalovanému je navrhováno i ochranné léčení, které by mohlo přispět k jeho resocializaci, což jistě zpochybňuje přinejmenším podmínku, že by pachatele nebylo možno napravit trestem nad dvacet až do třiceti let. Pokud jde o nutnost účinné ochrany společnosti, pak je vrchní soud toho názoru (byť nyní „předbíhá“ odůvodnění výměry uloženého trestu), že trest ve výměře třiceti roků splní svůj účel, a obžalovanému je dále uloženo ochranné léčení. Pokud jde např. o podmínky podmíněného propuštění, jsou v tomto případě zcela shodné – obžalovaný může požádat o propuštění po dvacetiletém výkonu trestu, a toliko jako premisu vrchní soud uvádí, že vyhovění takové žádosti patrně nelze dosti dobře předpokládat.

Jestliže tedy vrchní soud neshledal u obžalovaného podmínky pro uložení trestu na doživotí, neznamená to vůbec, že by nějak mimořádně snižoval nebezpečnost a závažnost spáchaného trestného činu. Naopak – u obžalovaného jsou zcela jistě dány podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let, a s ohledem na všechny okolnosti případu použil

vrchní soud tu nejprísnejší variantu – totiž trest odnětí svobody v trvání třiceti let.

Obžalovaný totiž naplňuje bezezbytku obě dvě zákonné podmínky § 54 odst. 2 tr. zákoníku (citace již výše na č. 1. 15 tohoto rozhodnutí), byť by stačila pouze jedna. Závažnost zvláště závažného zločinu je u něj velmi vysoká, nepochybně i způsobem, jakým s tělem poškozené nakládal po její smrti – zde jde mimo jiné o spoutání a umístění do kufru automobilu. Způsob provedení je nenadálý, pokud došlo k dobrovolné souloži, pak velmi překvapivý, a bylo použito i více smrtících mechanismů, než „jen“ dva.

S vědomím toho, co uvedl odvolací soud shora stran těžkého a těžko napravitelného následku, pak ale nelze tuto skutečnost – tj., že obžalovaný připravil o život [REDAKCE] dětí, bagatelizovat, a jde také jednoznačně o skutečnost, která podstatně zvyšuje závažnost spáchaného zločinu.

Bez jakýchkoli pochybností je spáchaný zločin mimořádně závažný a nebezpečný s ohledem na osobu obžalovaného. Obžalovaný je kriminální živel, průběžně trestán již od věku mladistvého, a opakovaně odsouzen mimo jiné pro sexuální motivovanou násilnou trestnou činnost. Zločinu se nyní dopustil ještě ve zkušební době podmíněného propuštění z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 2. 2002 sp. zn. 7 T 2/2002, kdy byl odsouzen právě pro trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. tehdy účinného k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti roků. Navíc byl i poté – tedy také ve zkušební době podmíněného propuštění, několikrát odsouzen. Vzhledem k tomu, že nyní zažalovaného činu se obžalovaný skutečně dopustil, pak lze poukázat na jeho mimořádně otrlou povahu, kdy si dále žil svůj život bezproblematicky, jeho první starostí po příjezdu dne [REDAKCE] 2013 kolem cca 17,00 hodin bylo kontaktovat svědkyni [REDAKCE] a jít s ní na procházku, přičemž i svědkyně potvrzuje, že jeho jednání bylo zcela normální. V dalších hodinách se obžalovaný dle své vlastní výpovědi vydal páchat další majetkovou trestnou činnost.

Shora uvedené údaje pak dávají odpověď i na splnění druhé podmínky § 54 odst. 2 tr. ř., tedy že možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. Tomuto závěru zcela konvenují též závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie, které uvádějí možnost resocializace obžalovaného na pátém z šestistupňové škály resocializace, tedy tato možnost je velmi malá.

Proto s ohledem na všechny okolnosti případu, kdy nebezpečnost a závažnost činu jsou značné, osoba obžalovaného je typicky kriminálně zaměřená, přičemž jeho agresivita stále roste (až do nyní spáchaného činu), obžalovaný, byť se samozřejmě doznávat nemusí, se zjevně po činu choval zcela

běžným způsobem, je namístě v rámci trestní sazby výjimečného trestu ve smyslu § 54 odst. 2 tr. zákoníku uložit trest v nevyšší možné míře, tedy v trvání třiceti roků. Pro jeho výkon pak byl obžalovaný zařazen podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou, jiný typ věznice nepřichází do úvahy.

Pokud jde o odvolání státního zástupce do výroku o uložení ochranného léčení, s tím, že je místo léčení požadováno uložení zabezpečovací detence, pak vrchní soud, zejména též s použitím dostupně judikatury, s takovou změnou nesouhlasí. Lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1646/2011, kde je mimo jiné prezentován názor (dále pro stručnost toliko parafrázován), že pro uložení zabezpečovací detence zpravidla nebudou podmínky v případě, že se pachatel v minulosti nepodrobil ochrannému léčení příslušnému pro ten který druh trestné činnosti, tedy v daném případě sexuologickému. Nejde samozřejmě o bezvýjimečné pravidlo, ale je třeba zhodnotit i další okolnosti.

Pokud jde o další judikáty, resp. rozhodnutí vztahující se k uložení zabezpečovací detence, pak např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 8 Tdo 637/2014 stanoví, že „Uložení zabezpečovací detence podle § 100 odst. 2 tr. zákoníku je namístě zpravidla v případě, že vůči pachateli bylo v minulosti již bezvýsledně použito ochranné opatření ve formě ochranného léčení ambulantního i ústavního“. Byť v uvedeném případě byla zabezpečovací detence uložena, je z rozhodnutí Nejvyššího soudu zřejmé, že kromě osobnosti osoby obžalované klade při úvahách o uložení zabezpečovací detence značnou váhu formě výkonu a úspěšnosti předchozího ochranného léčení. V daném případě šlo o to, že obviněný v té věci již před samotným případem prodělával dvakrát ochranné léčení ve formě ústavní, a na každé z nich navazující léčení ambulantní. Přesto se dál dopouštěl stejného typu trestné činnosti, kdy šlo navíc o osobu agresivní a sexuálně deviantní.

Další rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 7 Tdo 213/2011 uvádí mimo jiné zejména (v podstatě) tu skutečnost, že pro rozhodnutí o tom, jakou formu ochranného opatření zvolit, lze zodpovědět na podkladě odborných znaleckých posudků a stanovisek, přičemž soud nemůže přistoupit k uložení zabezpečovací detence pouze na základě svého „laického“ názoru, aniž by vzal v úvahu závěry znalců z odvětví psychiatrie. Dále dodává, že při negativních změnách při výkonu ochranného léčení ústavního, lze takové léčení změnit na zabezpečovací detenci.

V dané věci vyslovený názor v odvolání státního zástupce, že ochranné léčení nelze ukládat „zkusmo“, s nejistým výsledkem, je nutno odmítnout. Takovýmto způsobem se totiž ochranné léčení v naprosté většině případů ukládá

vždy. Takřka nikdy není jisté, zda bude ochranné léčení úspěšné, ale ukládá se tehdy, jestliže je vhodné jej uložit.

Konečně znalkyně v dané věci doporučily uložení ochranného léčení, nikoli zabezpečovací detenci, kdy je třeba připomenout, že tato otázka s nimi byla u hlavního líčení podrobně probírána. Znalkyně z odvětví psychiatrie uvedla i případy, kdy se obdobní pachatelé po určité době výkonu ochranného léčení tzv. „chytli“. A samozřejmě se u obžalovaného také vyjadřuje víceméně hypoteticky s nejistou prognózou. Avšak možnost, že by ochranné léčení mohlo splnit svůj účel, nevylučuje. Vzhledem k tomu, že obžalovaný sexuologické léčení nikdy nevykonával, nebylo mu nikdy uloženo, společně s údaji shora uvedenými tak vyvrací názor státního zastupitelství, že nelze očekávat, že by uložené ochranné léčení vedlo k dostatečné ochraně společnosti. Proto odvolací soud uložil obžalovanému ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní, stejně jako soud prvního stupně. Odvolání státního zástupce tak bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Odpovídajícím shledal vrchní soud i výrok o náhradě škody, proto jej mohl bezezbytku převzít do svého rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku není řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Hradci Králové.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V Praze dne 24. března 2015

Předseda senátu:
JUDr. Michal Hodoušek v. r.

Za správnost vyhotovení:

[Redacted signature]

[Redacted signature]

